

RECENSION · WALK THE LINE

FOTO: JOHAN SJÖLANDER

"Black and white pitcher", 2010, Fredrik Nielsen.

FOTO: NINA WESTMAN

"99 balloons", Nina Westman.

FOTO: ÅSA JUNGNELIUS

"Snäcka grön", 2014, Åsa Jungnelius.

Glasklart gränslöst

Fredrik Nielsen skapar muterade bruksföremål i skrikiga färger. Åsa Jungnelius blandar fårull och kedjor med glas. Carolina Söderholm ser en utställning på Dunkers kulturhus där gränsen mellan bildkonst och glaskonst görs irrelevant.

KONST

Walk the line

Ingalena Klenell, Karl-Magnus Nilsson, Terese William Waenerlund, Nina Westman, Fredrik Nielsen, Åsa Jungnelius, Ditte Johansson, Birgitta Ahlin, Sirkka Lehtonen. Dunkers kulturhus, t o m 18/3.

■ Det klirrar av kristall bland stamarna. I marken står yxan nerkörd, som vore det bara en tidsfråga innan träden faller. Allt är gjort i glas, med ett lövverk lika bräckligt som höstens första is. Utställningen "Walk the line" inleds magnifikt med Ingalena Klenells förtrollade skog, och fortsätter till stora delar i samma anda. Det är konst och det är glas i en kombination och skala som sällan skådas. Glöm associationerna till de dekorativa praktpjäser som ordet glaskonst så ofta triggat. Istället väntar fluoresce-

rande installationer och glänsande fetischer när nio glaskonstnärer släpps loss på Dunkers kulturhus.

Här samlas ett urval av fältets mest hajpade namn, men också uppstickare och veteraner. De har alla utvecklat alternativa tekniker och strategier till den traditionsrika glaskonstens hantverk – från Karl-Magnus Nilssons lysande surrealism och Ditte Johanssons gäckande projektioner till Terese William Waenerlunds skrovliga puppor formade med kall glaskräms och gasolbrännare. Nästan samtliga står sig starkt i jämförelse med påkostade satsningar som återkommande "Glasstress" i historiska glasmetro-polen Venedig, där det ofta slår över i kitsch när ett toppskikt internationella konstnärer bjuds in att frossa i materialet.

Hur utställningstiteln ska förstås blir en tolkningsfråga. Uttrycket är

Glöm associationerna till de dekorativa praktpjäser som ordet glaskonst så ofta triggat. Istället väntar fluorescerande installationer och glänsande fetischer när nio glaskonstnärer släpps loss på Dunkers kulturhus.

tätt förknippat med Johnny Cashes låt "I walk the line", om att troget välja den smala vägen. Fast glaskonstnärerna avviker tvärtom fullt medvetet från etablerade regler. De experimenterar ömsom vilt och ömsom metodiskt, och drar sin egen linje till dess spets.

Birgitta Ahlin och Sirkka Lehtonen, födda under 1940-talets slut, har framgångsrikt samarbetat i offentliga arkitektoniska verk. Men till skillnad från de krav som då ställs, finns inget användarvänligt över de gnistrande skärvorna i deras enorma, svävande cirkel. De vassa kanterna påminner om glasets motsägelsefulla egenskaper. Det kan vara transparent och ogenomträngligt, skydda och skära, bära eller brista.

Ändå hör duons rutinerade och raffinerade installationer inte till de bidrag jag fångas mest av. Desto effektivare etsar sig Fredrik Nielsens kaotiska allkonstverk fast. Från golv till tak har han slarvigt målat sitt mobilnummer med graffitins sprejfärg. "I was" skriver han med neonslinga, som besatt av den mänskliga driften att lämna ett avtryck. På podier står hans kvaddade glasurnor och buckliga amforor i en vanvördig protest mot den goda smakens och den skandinaviska designkulturens ideal. Här finns inte en gnutta av det stilrena, funktionella och naturnära. Istället vräkiga och vrålande färgdissonanser i briljant muterade bruksföremål som sedan länge förlorat sin nytta.

Det kan ses som ett hälsotecken att en obändig konstnär som Nielsen, född 1977 och verksam i egna studion The Garage Stockholm, hyllas. Så är utställningen också gjord i samarbete med The Glassfactory i småländska Boda, sedan starten 2009 ett dynamiskt kunskapscentrum för svenskt glas med allt från berättarkvällar till punkiga glasshower och workshops på programmet. Det fritänkande

som präglar "Walk the line" är symptomatiskt för hur utvecklingen numera drivs framåt inte av bruken, utan av oberoende formgivare och konstnärer, ofta med egna hyttor. Under de senaste fyra åren har Elna Jolom vid Österlens glashytta introducerat många av dem i det imponerande, internationella initiativet Mästarna bakom glaset, som i år tråkigt nog tar paus. Där har såklart rebellen Nielsen visats, liksom generationskamraten Nina Westman.

Även Westman lånar den urbana gatukonstens råa nerv när hon låter nittionio ballonger i självlysande uranglas sväva mot en fond målad av den lokale graffitikonstnären Ludde. Naturligtvis med anspelning på tyska popartisten Nenas "99 Luftballons" från 1983, vars protest mot Berlinmuren och Kalla kriget fått ny aktualitet i en tid då murar åter reses.

Men det är fler som drar in politiken i glaset. Åsa Jungnelius, lektor vid Konstfack och tidigare formgivare vid Kosta Boda, har släppt serieproduktionen och konsumtionsgodset för ett friare utforskande, och är just nu aktuell med gestaltningen av en av Stockholms nya tunnelbanestationer. Hennes rum är utställningens pulserande kärna. Aldrig har jag sett henne så rykande skarp och sinnligt euforisk som i dessa frestande, otuktade skulpturer. Hämningslöst blandar hon fårull med kedjor och glas, när hon lustfyllt och kritiskt tar sig an såväl könsroller och sexualitet som förhållandet till naturen och det industrialiserade skogsbrukets landskap.

I likhet med flera av de medverkande visar hennes arbete hur den traditionellt så strikta gränsen mellan bildkonst och glaskonst blir allt mer irrelevant. Ett av de starkaste bidragen i denna utställning, som på ett ganska sällsynt sätt ger glaset fritt konstnärligt spelrum.

CAROLINA SÖDERHOLM
konstkritiker och konstvetare